

Καρ. υ. 96 241

Δημήτρης Γέρος:

Μήπως έγινα λαϊκός;

Η τελευταία έκθεση του ζωγράφου επιβεβαίωσε τη δημοτικότητά του

Καταπράσινοι κάμποι, βουνά και λιβάδια. Χείμαρροι με κατακόκκινες παπαρούνες, λαχταριστοί καρποί. Μεγάλες, ανοιχτές θάλασσες με φόντο το απέραντο βάθος των οριζόντων. Και δίπλα τους, μέσα τους, το αερόστατο, το δέ-

ντρο, το καράβι, το ψάρι, το πουλί· τα σύμβολα. Δίχως άλλο, ο μεταφυσικός κόσμος του Δημήτρη Γέρου είναι ελκυστικός. Και η τελευταία του έκθεση στον «Αστρολάβο» ήρθε να επιβεβαιώσει τη δημοτικότητά της ζωγραφικής του. Πλήθος κόσμου πέρασε το κατώφλι της γκαλερί της οδού

Ξανθίππου στην Δεξαμενή, καλές κριτικές, ικανοποιητική δημοσιότητα.

Τι καλύτερη ανταμοιβή, για έναν ζωγράφο που μετράει 45 ατομικές εκθέσεις; Όμως, δύο εβδομάδες μετά το τέλος της έκθεσης, ο Δημήτρης Γέρος μοιάζει περισσότερο να κρατά τις αποστάσεις του παρά να γεύεται τους καρπούς της επιτυχίας. Ο «πολύς κόσμος» δεν τον ενθουσιάζει, τον προβληματίζει: «Πάντα πίστευα ότι οι τέχνες αφορούν τους λίγους κι εκλεκτούς, κι εξακολουθώ να το κάνω. Βλέποντας τόσο πολλούς ανθρώπους να έρχονται και να βλέπουν τη δουλειά μου άρχισα να φοβάμαι και να αναρωτιέμαι: μήπως έγινα λαϊκός ζωγράφος;».

Στην αρχή πάντως, τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα. Από την πρώτη έκθεση στην Αθήνα, το 1969, στη Νέα Γκαλερί της οδού Τσακάλωφ, έχουν περάσει 27 χρόνια. Και όταν τότε, καταμεσής της δικτατορίας, δημιουργούσε τα άσπρα τελάρα με τον μαύρο λεκέ, περιτυλιγμένα με συρματοπλέγμα (αναφορά στην πολιτική κατάσταση της εποχής), οι αντιδράσεις δεν ήταν τόσο ενθαρρυντικές.

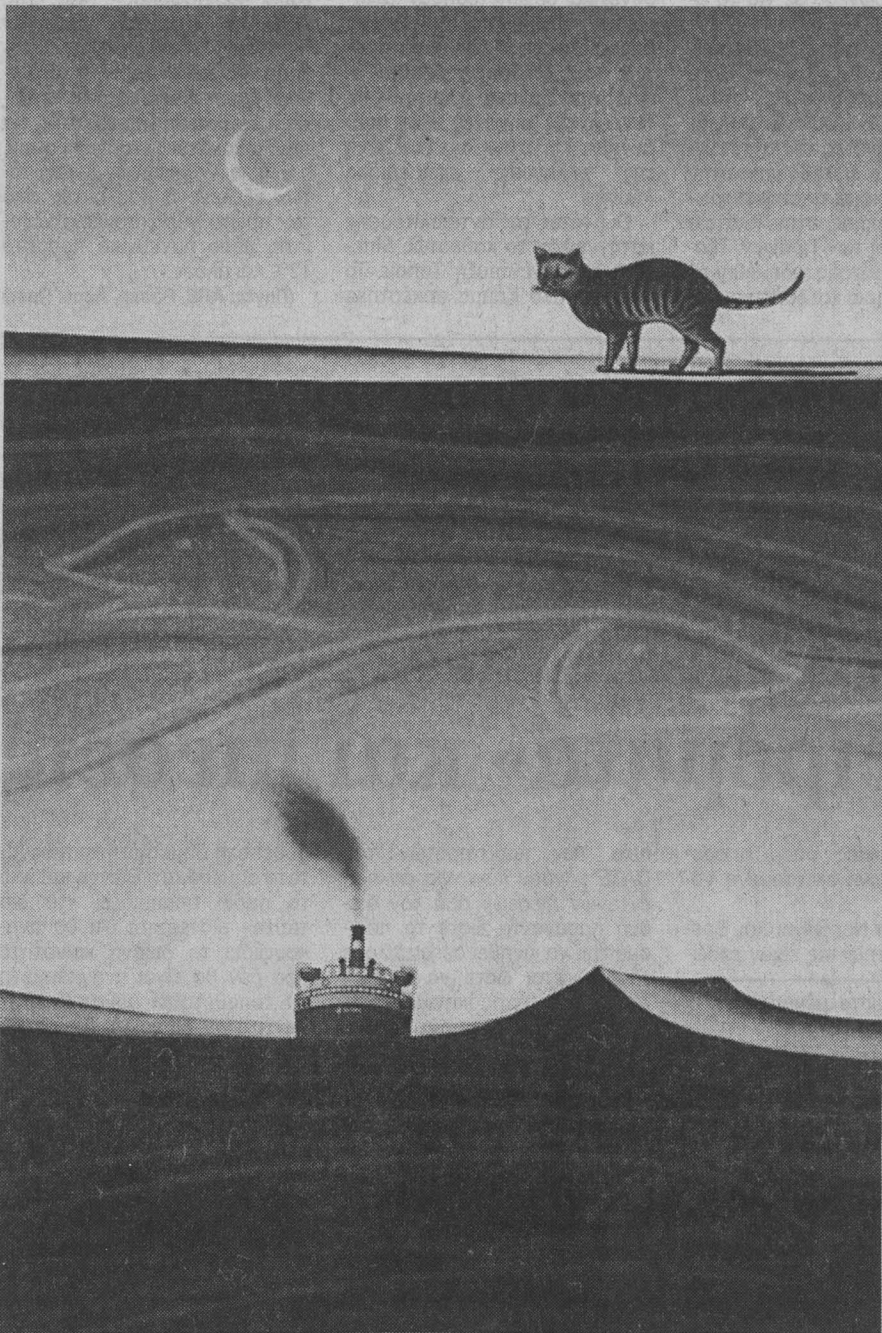
Η πρωτοπορία, ευρωπαϊκή και αμερικανική, σπανίως περνούσε τα ελληνικά σύνορα, με αποτέλεσμα οι πρώτες δουλειές του Γέρου να αντιμετωπίζονται τουλάχιστον με σκεπτικισμό από το κοινό. Η ίδια γκαλερί θα φέρει την ίδια εποχή ή και αργότερα έργα των Κανιάρη, Τσόκλη, Θόδωρου για να αρχίσουν σιγά-σιγά ν' ανοίγουν οι ορίζοντες.

Οι πρώτοι πειραματισμοί της δεκαετίας του '70 (κατασκευές, φιλμ, χάπενινγκς, κ.ά) θα καταλαγιάσουν το 1974 όταν ο Δημήτρης Γέρος μοιάζει να αφοσιώνεται στη ζωγραφική.

Η τεχνοτροπία του παραμένει έκτοτε σταθερή, διαθέτει αυτοτέλεια και συνέχεια. Σουρεαλιστής ή υπερρεαλιστής; «Ούτε το ένα ούτε το άλλο», απαντά ο Δημήτρης Γέρος. «Προτιμώ τον όρο «μετα-υπερρεαλισμός» για τη ζωγραφική μου», καταλήγει. Παρακολουθεί τη σύγχρονη εικαστική κίνηση στην Ελλάδα, εκτιμά βαθύτατα συναδέλφους του, αντιπαθεί εξίσου βαθύτατα άλλους. Ποιους; «Αυτούς με τους ελληνορεαλισμούς τους», η απάντησή του.

Όσο για το ρεύμα και την εποχή, που φαίνεται να ευνοεί περισσότερο τα εννοιακά, τις εγκαταστάσεις και λιγότερο τη ζωγραφική, δεν μοιάζει να τον απασχολεί. Ούτε αισθάνεται «εκτός πρωτοπορίας»: «Όχι, όχι. Δεν έχω τέτοιου είδους άγχη. Το μόνο μου άγχος είναι ότι μεγαλώνω. Εξάλλου, αυτά που τώρα στην Ελλάδα μας έρχονται σαν πρωτοπορία εγώ τα 'κανα στον καιρό τους. Τώρα προτιμώ να κάνω αυτό που μ' αρέσει: να ζωγραφίζω».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

«Αυτά που τώρα μας έρχονται σαν πρωτοπορία εγώ τα έκανα στον καιρό τους. Τώρα, προτιμώ να κάνω ό,τι μου αρέσει: να ζωγραφίζω», δηλώνει ο Δημήτρης Γέρος. Στη φωτογραφία, έργο του με τίτλο «Νυχτερινή βάρδια».